

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupeného Mgr. Jozefem Barátem, advokátem, se sídlem Matoušova 515/12, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, týkající se žaloby proti nečinnosti Městského soudu v Praze jako správního orgánu v řízení o žádosti o poskytnutí informací, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 1/2014,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 1/2014 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal žalobou proti nečinnosti správního orgánu doručenou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 2. 1. 2014 rozsudku, aby městský soud uložil městskému soudu jako žalovanému povinnost bezodkladně vyřídit žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, s nimiž se žalobce na městský soud obrátil.

Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předmětem žaloby je nečinnost tohoto soudu, resp. jeho soudního funkcionáře v postavení správního orgánu. Tato skutečnost zavdává objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012-18 nebo usnesení ze dne 18. 12. 2012 č. j. Nad 95/2012-6, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Poté, co Nejvyšší správní soud poskytl účastníkům řízení možnost vyjádřit se podle § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, konstatuje Nejvyšší správní soud, že návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je důvodný.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc přikázat též jinému než místně příslušnému soudu také z důvodu vhodnosti, pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu (tzv. delegace vhodná).

Městský soud sice učinil návrh na delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s., obsahově však jde o případ tzv. delegace nutné podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Jejím předpokladem je sice rozhodnutí o vyloučení všech soudců specializovaných senátů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. Nad 23/2009 ze dne 30. listopadu 2009), pokud by však měl o vyloučení rozhodovat Nejvyšší správní soud, bylo by trvání na takové podmínce zbytečným formalismem. Taková situace by nastala i v tomto případě, neboť předseda městského soudu jako žalovaný orgán správy soudu nemůže rozhodovat ve své vlastní věci, takže by o vyloučení soudců městského soudu musel podle § 8 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam* tak jako tak rozhodnout Nejvyšší správní soud.

Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996 sp. zn. I. ÚS 167/94 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005 č. j. 4 As 14/2004-70).

Přestože pouhá skutečnost, že žalovaným je městský soud, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení č. j. Nad 101/2012-18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je nečinnost městského soudu jako správního orgánu, tzn. orgánů správy městského soudu, resp. jeho funkcionářů. Skutečnost, že by soudci městského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů městského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek č. j. 4 As 14/2004-70).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů městského soudu jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 9 A 1/2014-18. Věc proto přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, jenž je geograficky nejbližší místně příslušnému krajskému soudu, jak také navrhoval žalobce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu